

УВОД

Информисање има за циљ не да пасивизира, већ да активира, да покрене на акцију – за нешто односно против нечега.

Информисање има смисла ако је двосмерно: да пренесе садржај поруке, информације, али и обрнуто, да обавести субјекта који врши информисање о томе како је информација примљена.

Информисање је успешно у оној мери, у којој је успело да претвори раднике од објекта у субјект информисања.

У пракси се среће мишљење да у неким срединама не постоји интерес за информисањем. То није природно. Природно је да постоји интерес. Ако не постоји, то је доказ ниског степена демократичности односа и неразвијености друштвеног система.

ПОЈАМ И ЕЛЕМЕНТИ КОМУНИЦИРАЊА

Под комуницирањем се подразумева преношење односно размена информација, знања, осећања, ставова, искуства и слично. Комуникације су неопходна инфраструктура за емитовање и ширење информација, порука. Оне су крвоток сваког организованог система – организације, предузећа, друштва. Немогуће је замислити функционисање било које организације без комуницирања. Од система комуницирања зависи координација, склад, јединство, организованост и ефикасност функционисања организације.

Елементи система комуницирања су одашиљач поруке (информације), карактер и садржај поруке, мрежа, канали и средства преко којих се емитује, шаље, ако и прималац (рецептор) поруке.

Уколико недостаје било који од наведених елемената, комуницирање је немогуће, нити пак има смисла. Комуницирање је могуће уколико постоји одговарајућа комуникациона структура. Под њом се подразумевају како комуникациони канали којима теку информације, тако и њихов садржај, обим и правац.

Комуникациони канал служи за пренос информације од пошиљаоца до примаоца. Између њих мора да постоји веза. Уколико није успостављена веза између пошиљаоца и примаоца поруке, не постоји комуникациони процес. У зависности од тога да ли је само примљена информација или се успоставља и повратно реаговање поводом ње, постоји једносмерни и двосмерни комуникациони процеси. Сваки од тих процеса има својих предности и недостатака.

Једносмерни комуникациони процес омогућава да се информације преносе ефикасно, брзо. На тај начин се преносе кратке и јасне, недвосмислене информације. Користи се посебно онда када треба информисати велики број људи, којима је намењена информација. Слабе стране једносмерног комуницирања су у томе што је код њега информација најчешће строго званична, формална, једносмерна, хијерархијска, уска, селекционисана. Не постоји могућност разјашњења информације уколико рецептор има потребе за тим.

Двосмерни комуникациони процес је сложенији, спорији, али уважава личност рецептора информације. Омогућава му да је разјасни уколико има потребе за тим. Комуникација која се успоставља тим системом обично је исцрпна, широка, демократска. Због тога се двосмерни комуникациони процес чешће бира као опција у односу на једносмерни.

Комуникациони процес се може остваривати преко две врсте канала:*

вертикални (низлазни и узлазни) и
побочни (латерални).

Низлазним комуникационим каналом протичу комуникације које потичу из виших хијерархијских структура и усмеравају се ка нижим организационим нивоима. Те комуникације, по својој природи су инструктивне и интегративне природе. Циљ им је да инструктирају, да усмеравају и да координирају што успешније извршење разних непосредних задатака у циљу што потпунијег остварења основног задатка организације.

С обзиром на садржај низлазне комуникације се често деле на:

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com